

Výrok

- 1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží musí být vykládána v tom smyslu, že vnitrostátní soud, kterému byl předložen spor týkající se smlouvy, jež může spadat do rozsahu působnosti této směrnice, je povinen – pokud má za tímto účelem k dispozici nezbytné informace o právním a skutkovém stavu nebo je k dispozici může mít na základě prosté žádosti o vysvětlení – ověřit, zda lze nabyvatele kvalifikovat jako spotřebitele ve smyslu uvedené směrnice, i když se spotřebitel tohoto postavení nedovolává.
- 2) Článek 5 odst. 3 směrnice 1999/44 musí být vykládán v tom smyslu, že je nutno jej považovat za normu, která je rovnocenná vnitrostátnímu pravidlu, které má v rámci vnitrostátního právního řádu status kogentní normy, a že je vnitrostátní soud povinen z vlastního podnětu aplikovat každé ustanovení, které zajišťuje provedení tohoto článku do vnitrostátního práva.
- 3) Článek 5 odst. 2 směrnice 1999/44 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátnímu pravidlu, které stanoví, že aby mohl spotřebitel uplatnit svá práva, která mu plynou z této směrnice, musí prodávajícího včas informovat o rozporu se smlouvou za podmínky, že má k tomuto oznámení lhůtu minimálně dvou měsíců od zjištění tohoto rozporu, že se oznámení týká pouze zmíněného rozporu a že se na něj nevztahují pravidla dokazování, která by uvedenému spotřebiteli znemožnila nebo nadměrně ztížila výkon jeho práv.
- 4) Článek 5 odst. 3 směrnice 1999/44 musí být vykládán v tom smyslu, že pravidlo, podle kterého se předpokládá, že rozpor se smlouvou nastal již v okamžiku dodání zboží,

— se použije, pokud spotřebitel předloží důkaz, že prodané zboží není v souladu se smlouvou a že se dotýčný rozpor se smlouvou projevil, tj. fyzicky vyšel najevo, ve lhůtě šesti měsíců po dodání zboží. Spotřebitel není povinen prokázat příčinu tohoto rozporu ani to, že je za jeho vznik odpovědný prodávající;

— může být vyloučeno, pouze pokud prodávající právně dostačujícím způsobem doloží, že příčina či původ uvedeného rozporu se smlouvou spočívají v okolnosti, která nastala po dodání zboží.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 367, 14.12.2013.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 13. května 2015 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Bundesgerichtshof – Německo) – Dimensione Direct Sales srl, Michele Labianca v. Knoll International Spa

(Věc C-516/13) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce — Autorské právo — Směrnice 2001/29/ES — Článek 4 odst. 1 — Právo na rozšiřování — Pojem ‚veřejné rozšiřování‘ — Nabídka prodeje a propagace obchodníka z jednoho členského státu, umístěná na jeho internetové stránce, na reklamních letáčích a v tisku v jiném členském státě — Repliky nábytku chráněného autorským právem nabízené k prodeji bez souhlasu nositele výlučného práva na rozšiřování — Nabídka nebo propagace, která nevede k nabytí originálu nebo rozmnoženin chráněného díla“

(2015/C 236/09)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundesgerichtshof

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Dimensione Direct Sales srl, Michele Labianca

Žalovaná: Knoll International Spa

Výrok

Článek 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje nositeli výlučného práva na rozšiřování chráněného díla bránit se nabídce prodeje nebo cílené propagaci originálu nebo rozmnoženiny tohoto díla, a to i když není prokázáno, že uvedená propagace vedla k nabytí chráněného předmětu kupujícími v Unii, pokud uvedená propagace podněcuje spotřebitele členského státu, v němž je uvedené dílo chráněno autorským právem, k jeho nabytí.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 367, 14.12.2013.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 13. května 2015 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litva) – „Gazprom“ OAO

(Věc C-536/13) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce — Prostor svobody, bezpečnosti a práva — Soudní spolupráce v občanských věcech — Nařízení (ES) č. 44/2001 — Oblast působnosti — Rozhodčí řízení — Vyloučení — Uznání a výkon cizích rozhodčích nálezů — Příkaz vydaný rozhodčím soudem nacházejícím se v členském státě — Příkaz, který brání zahájit řízení u soudu jiného členského státu nebo v něm pokračovat — Pravomoc soudů členského státu odepřít uznání rozhodčího nálezu — Newyorská úmluva“

(2015/C 236/10)

Jednací jazyk: litevština

Předkládající soud

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Účastnice původního řízení

Navrhovatelka: „Gazprom“ OAO

za přítomnosti: Lietuvos Respublika

Výrok

Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládáno v tom smyslu, že nebrání tomu, aby soud členského státu uznal a vykonal rozhodčí nález zakazující účastníku řízení podat určité návrhy k soudu tohoto členského státu, nebo tomu, aby uznání a výkon tohoto rozhodčího nálezu odepřel, jelikož toto nařízení neupravuje uznání a výkon rozhodčího nálezu vydaného rozhodčím soudem jednoho členského státu v jiném členském státě.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 377, 21.12.2013.